

Semana de las letras en español

Týden španělské literatury

La Semana de las Letras en Español, es el programa literario más importante del Instituto Cervantes y pretende configurar un espacio de intercambio y diálogo entre escritores, editores y traductores.

En anteriores ediciones este encuentro se ha celebrado en Tokio, Rabat, Roma, París, Nápoles, Dublín, Pekín, Manila, Sao Paulo y Múnich, entre otras ciudades.

En esta ocasión, Fernando Aramburu, Jesús Carrasco, Rodrigo Fresán, Cristina Fernández Cubas y David Llorente, dialogarán con Anežka Charvátová, Blanka Stárková, Elena Buixaderas, Radovan Auer y Filip Tomáš.

Nejvýznamnější literární program Institutu Cervantes, nazvaný Týden španělsky psané literatury vytváří prostor, ve kterém si budou vyměňovat názory a vést dialogy spisovatelé, nakladatelé a překladatelé.

Tento program již proběhl v Tokiu, Rabatu, Římě, Paříži, Neapoli, Dublinu, Pekingu, Manile, Sao Paulu, Mnichově a v dalších městech.

Tentokrát povedou dialog spisovatelé Fernando Aramburu, Jesús Carrasco, Rodrigo Fresán, Cristina Fernández Cubas a David Llorente s překladateli a nakladateli: Anežkou Charvátovou, Blankou Stárkovou, Elenou Buixaderas, Radovanem Auerem a Filipem Tomášem.

28.11. — 18:30

ENTRE LA NOVELA Y EL RELATO BREVE

Fernando Aramburu y Cristina Fernández Cubas, ambos ganadores del Premio Nacional de Narrativa, trabajan con diversos formatos literarios entre los que destacan la novela y el relato breve, ¿qué exige más al autor: la novela o el relato? ¿En qué género se sienten más cómodos?, de esto y mucho más hablarán los autores en la inauguración de la Semana de las Letras en Español.

MEZI ROMÁNEM A POVÍDKOU

Fernando Aramburu a Cristina Fernández Cubas, oba nositelé Státní ceny za literaturu, pracují s různými literárními formáty, zejména s románem a krátkou povídkou. Co je pro autora náročnější: román nebo povídka? V jakém žánru se cítí lépe? O tomto a dalších tématech promluví autoři na zahajovací besedě Týdne španělsky psané literatury.

29.11. — 18:30

INVENCIÓN Y REALIDAD EN LOS ESPACIOS DE LO NARRADO

Sobre el espacio, físico y narrado, versará este encuentro. La primera obra de Jesús Carrasco *Intemperie* llamó la atención por la singularidad de que se desarrollara en un espacio rural, Fresán ha fabulado en alguno de sus libros un espacio llamado «Canciones tristes» donde suceden acontecimientos mágicos y extraños; y en el caso de David Llorente es el madrileño barrio de Carabanchel de su infancia el que marca el desarrollo de la historia y los personajes.

FIKCE A REALITA V LITERÁRNÍM PROSTORU

Na setkání se bude debatovat o fyzickém a narativním prostoru. První dílo Jesúse Carrasca *Na útěku (Intemperie)* vzbudilo pozornost výjimečností příběhu odehrávajícího se ve venkovském prostředí. Fresán vymyslel v jedné své knize místo nazvané „Smutné písně“ («Canciones tristes»), ve kterém se odehrávají magické a zvláštní příběhy. A příběhy a postavy Davida Llorenteho jsou zasazeny do madridské čtvrti Carabanchel, kde prožil své dětství.

30.11. — 18:30

TRADUCTORES Y EDITORES:

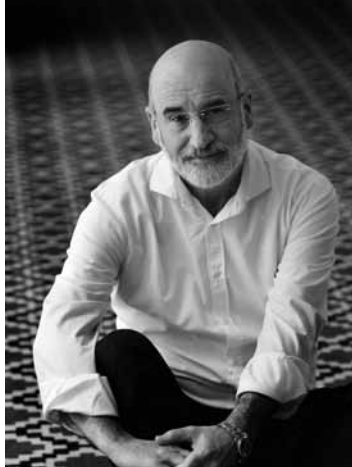
LA DIFUSIÓN DE LA LITERATURA ESPAÑOLA EN LA REPÚBLICA CHECA

La última sesión de la Semana de las letras en español quiere reconocer la importancia de traductores y editores. Los autores también participarán en este coloquio que cede el protagonismo a estos profesionales que, aunque poco conocidos por el gran público, resultan imprescindibles para la difusión y conocimiento de la literatura iberoamericana en la República Checa.

PŘEKLADATELÉ A NAKLADATELÉ:

ŠÍŘENÍ ŠPANĚLSKY PSANÉ LITERATURY V ČR

Poslední setkání v rámci Týdne španělsky psané literatury vzdává hold překladatelům a nakladatelům. I když se besedy zúčastní i pišící autoři, hlavní slovo budou mít tito profesionálové, kteří sice široké veřejnosti nejsou tolik známí, ale jejichž práce je nezbytná pro šíření a poznávání iberoamerické literatury v České republice.

Fernando Aramburu

SAN SEBASTIÁN, 1959

Fernando Aramburu es licenciado en Filología Hispánica por la Universidad de Zaragoza y desde 1985 reside en Alemania. Narrador destacado, es autor de varios volúmenes de relatos y novelas entre los que cabe señalar *Fuegos con limón*, *Viaje con Clara por Alemania*, *Ávidas pretensiones* y *Patria*. Ha recibido importantes reconocimientos como: el Premio Euskadi, el Premio Mario Vargas Llosa, el Premio de la Real Academia Española, el Premio Tusquets Editores de Novela y el Premio Biblioteca Breve. Con su obra *Patria*, ha obtenido el Premio Nacional de Literatura en la modalidad de Narrativa correspondiente a 2017.

→ 28.11. — 18:30

ENTRE LA NOVELA Y EL RELATO BREVE / MEZI ROMÁNEM A POVÍDKOU

Participantes / Hosté: Fernando Aramburu, Cristina Fernández Cubas
Moderadora / Moderuje: Anežka Charvátová

Fernando Aramburu obdržel titul magistr španělské filologie na Univerzitě v Zaragoza, od roku 1985 žije v Německu. Významný prozaik, autor několika povídkových sbírek a románů, mezi nimiž vynikají *Fuegos con limón*, *Viaje con Clara por Alemania*, *Ávidas pretensiones* a *Patria*. Dostal řadu důležitých ocenění, jako: Premio Euskadi, cenu Mario Vargas Llosa, Královskou cenu španělské Královské akademie, cenu Tusquets Editores za román a cenu Biblioteca Breve. Za svůj román *Vlast* obdržel Národní cenu za literaturu 2017 v kategorii próza.

Amapolas

No recuerdo cuándo surgió en mí la afición por las amapolas. Un día, hace nueve o diez años, en el supermercado de mi barrio, vi por azar un paquete de semillas y lo compré. No es planta exótica en mi país de residencia, Alemania, donde me parece que goza de mayor prestigio poético que allá donde nació. Es España la amapola tiene fama de mala hierba y de planta inútil en el borde de los caminos. Mi madre, que procede de Navarra, la llama *ababoles*. Es palabra popular que no sonaría bien en un poema. El idioma alemán le asigna un nombre que me hiere en el oído: *Klatschmohn*. Amapola me gusta más. Como Rosa, como Violeta o Margarita, en el ámbito de la lengua española ha dado nombre a más de una mujer.

Todos los años cultivo amapolas en un pequeño cuadrado de tierra. Las cultivo para agradecer la mirada. ¿Para qué, si no? Las amapolas ni huelen ni sirven para un ramo. La flor dura poco. Los pétalos se desprenden con facilidad. La planta es áspera.

Vlčí máky

Nevím, odkud se vzala moje vášeň pro vlčí máky. Před nějakými devíti, desíti lety jsem v místní samoobsluze náhodou narazil na pytlíček se semínky a koupil jsem si ho. V Německu, kde žiji, to není exotická rostlina a mám dojem, že se tam těší větší poetické úctě než v mé rodné zemi. Moje matka pochází z Navarry a tam se jim říká *ababoles*. Tohle lidové označení nezni pro báseň příliš libozvučně. V němčině ho nazývají *Klatschmohn*, což mě úplně tahá za uši. *Amapola* ve španělštině se mi líbí víc. Stejně jako Rosa (růže), Violeta (fialka) a Margarita (kopretina) se Amapola stalo jménem nejedné ženy.

Pěstují je každý rok na jednom malém čtverečku půdy. Jen tak, pro potěchu oka. K čemu jinému? Vlčí máky nevoní, ani kytice se z nich udělat nedá. Kvetou krátce, okvětní plátky snadno opadají. Na omak jsou drsné. A přitahují mšice. Vlčí máky mají pověst vetřelců v obilném poli. Možná proto se s nimi cítím spjatý. Nevoním a nejsem k ničemu... A když to takhle půjde dál, nakonec budu přitahovat mšice.

Atrae pulgones. Las amapolas tienen fama de intrusas en campos de cereal. Quizá por eso me identifico con ellas. Ni huelo ni sirvo... Y, como esto siga así, terminaré atrayendo pulgones.

Las amapolas, al principio, son tímidas. Les cuesta romper el capullo y mostrarse. Mandan por delante a una del grupo. A ver, tú, sal a mirar. La elegida sale, obediente, y avisa a las demás de que no hay peligro. Entonces pierden la contención y brotan alegres y numerosas. Colocan su rojo llamativo en medio de la mañana y las abejas y los aborros acuden a ellas como bebedores a una taberna.

Las amapolas que yo cultivo en mi jardín son de tres colores: el rojo bermellón, que es mi favorito; el rojo pálido, casi anaranjado, y alguna que otra vez, misteriosamente, el rosa. Sé, porque las he visto en fotos, que también las hay amarillas.

Decía Jorge Luis Borges que estaba orgulloso de los libros que había leído. Yo estoy orgulloso de las amapolas que contemplo.

Zpočátku jsou vlčí máky plaché. Rozvinutí poupěte je stojí úsilí. Nejdřív určí jednoho, která půjde jako předvoj. Hele ty, jdi to omrknout. Vyvolený se poslušně rozvine a dá vědět ostatním, že žádné nebezpečí nehrozí. Ti ztratí ostych a ve-sele vypučí. Rozvinou se ráno a kolem nich se vyrojí včely a čmeláci, kteří se u nich stíhají jako pijáci v hospodě.

Na zahradě pěstují tři barvy vlčích máků: ru-mělkově červené, ty jsou mé oblíbené, světle červené, téměř pomerančové, přičemž občas se záhadně objeví růžové. Víím, že existují i žluté, viděl jsem je na fotkách.

Jorge Luis Borges říkával, že je pyšný na knihy, které přečetl. Já jsem pyšný na vlčí máky, které si prohlížím.

Cristina Fernández Cubas

ARENYS DE MAR, 1945

Cristina Fernández Cubas estudió Derecho y Periodismo en Barcelona. Ha publicado libros de relatos como *Mi hermana Elba*, *Con Agatha en Estambul*, o *Parientes pobres del diablo*. Con la recopilación *Todos los cuentos* (2008) recibió el Premio Ciutat de Barcelona de Literatura en Lengua Castellana, el Premio Salambó de Narrativa en castellano y el Premio Cálamo Libro del año, y con *La habitación de Nona* ganó el Premio Nacional de Narrativa 2016 y el Premio de la Crítica en 2015. Asimismo se ha dedicado a la novela como: *El año de Gracia* o *El columpio*, y con *La puerta entreabierta* se ha adentrado en el género policiaco-fantástico usando el seudónimo de Fernanda Kubbs.

Cristina Fernández Cubas vystudovala právo a žurnalistiku v Barceloně. Vydala šest povídkových knih: *Moje sestra Elba*, *Los altillos de Brumal*, *El ángulo del horror*, *S Agathou v Istambulu* či *Ďáblovi chudí příbuzní*. Za sbírku povídek *Todos los cuentos* (*Všechny povídky*, 2008) dostala Cenu města Barcelony za literaturu ve španělském jazyce, cenu Salambó za prózu ve španělštině a cenu Cálamo Kniha roku. Za *Nonin pokoj* obdržela Národní cenu za literaturu 2016 a Národní cenu kritiky 2015. Zároveň napsala romány, jako: *El año de Gracia* či *El columpio*. Knihou *Pootevřené dveře*, napsanou pod pseudonymem Fernanda Kubbs, pronikla do žánru detektivního-fantastického.

→ 28.11. — 18:30

ENTRE LA NOVELA Y EL RELATO BREVE / MEZI ROMÁNEM A POVÍDKOU

Participantes / Hosté: Fernando Aramburu, Cristina Fernández Cubas

Moderadora / Moderuje: Anežka Charvátová

La habitación de Nona

Mi hermana es especial. Lo dijo mi madre el día que nació, en la habitación blanca y soleada de la clínica. Y dijo además: “Especial es una palabra muy bonita. Que no se os olvide nunca”. No se me ha olvidado, a la vista está, pero es más que posible que la escena que acabo de relatar no tuviera lugar en la clínica, sino mucho después en cualquier otra habitación y Nona no fuera tampoco una recién nacida, ni siquiera un bebé, sino una niña de tres o cuatro años ¡Quién sabe! Me cuentan que puede tratarse de un falso recuerdo y que nuestras engañosas memorias están llenas de falsos recuerdos. Me aseguran también que ciertas peculiaridades – lo llaman así: “peculiaridades”- no suelen apreciarse en los primeros tiempos. Todo eso –y el dato de que cuando nació yo era demasiado pequeña para acordarme– me inclina a pensar que, en efecto, se trata de un recuerdo inventado. O de algo todavía más sutil. “Elaborado”, que diría quien yo me sé.

Nonin pokoj

Moje sestra je zvláštní. Slyšela jsem to od mámy v den, kdy přišla v bílém, prosluněném nemocničním pokoji na svět. A taky řekla: „Zvláštní je moc hezké slovo. Nikdy na to nezapomeňte.“ Jak je vidno, nezapomněla jsem na to, ale je možné, že tahle scéna se neodehrála na klinice, ale o hodně později v jakémkoliv jiném pokoji. A že Nona už nebyla novorozence, a dokonce ani batole, ale tříletá nebo čtyřletá holčička Kdo ví! Říkají mi, že se může jednat o falešnou vzpomínku, jichž jsou naše zrádné paměti plné. Také mě ujišťují, že jisté zvláštnosti, takhle to nazývají: „zvláštnosti“, nejsou zpočátku oceněny. Tudiž, vzhledem k tomu, že jsem v době jejího narození byla příliš malá, abych si to pamatovala, kloním se k verzi, že se skutečně jedná o falešnou vzpomínku. Anebo ještě jinak. Že je to vykonstruované, jak by někdo řekl. Protože před Noniným příchodem na svět byl můj život úplně jiný. Úplně si to nepamatuji, ale vím, že byl jiný. A mám víc než jeden důvod si myslet, že byl lepší. O hodně lepší. Ale Nona

Porque antes de que Nona viniera al mundo mi vida era muy diferente. No la recuerdo bien, pero sé que era diferente. Y tengo sobradas razones para pensar que mejor. Mucho mejor. Pero Nona nació, las cosas cambiaron para siempre y, seguramente por eso, me acostumbé a situar las palabras de mi madre el mismo día de su llegada al mundo. Aquel día yo también nací a una nueva vida. Mi vida con Nona.

La verdad es que yo hubiera preferido un hermano, pero no me costó demasiado conformarme con Nona. De pequeña, parecía una muñeca. Tenía la piel muy fina, los ojos achinados y los labios gruesos. Cuando dormía – y sus ojos desaparecían formando una raya– abría la boca y la dejaba así mucho rato, como si no pudiera cerrarla o estuviera a punto de decirnos algo, ella que aún no sabía hablar y que tardaría más de lo razonable en pronunciar palabra.

se narodila, věci se jednou provždy změnily a díky tomu jsem si zvykla spojovat mámina slova s dnem, kdy přišla na svět. Toho dne začal můj život nanovo. Můj život s Nonou.

Popravdě bych byla radší za bratra, ale zvyknout si na Nonu mi nečinilo nijak velké potíže. Když byla malá, vypadala jako panenka. Měla heboučkou plet, šikmé oči a plné rty. Spala s otevřenou pusou, přičemž jí z očí zbyla jen škvírka. Vydržela celou věčnost, jako by tu pusou snad ani nemohla zavřít, nebo se nám chystala něco říct, přestože mluvit ještě neuměla a k vyslovení slova dospěla později, než by bylo běžné.

Přeložila Eva Šašková

Jesús Carrasco

BADAJOZ, 1972

Jesús Carrasco se trasladó desde su Badajoz natal, y desde Sevilla, ciudad en la que vivió por un tiempo, a Escocia en 2016, donde reside en la actualidad. Estudió Educación Física aunque su trayectoria profesional se dirigió desde un principio al campo de la publicidad, trabajando como redactor para varias empresas. Carrasco compaginó su trabajo habitual con la escritura y su primera novela, *Intemperie*, traducida a 25 idiomas entre ellos el checo, fue reconocida como la mejor novela del año 2013 por los lectores de El País y por el Gremio de Libreros de Madrid, entre otros galardones nacionales e internacionales. Su segunda novela, *La tierra que pisamos*, obtuvo en 2016 el premio de Literatura de la Unión Europea.

→ 29.11. — 18:30

INVENCION Y REALIDAD EN LOS ESPACIOS DE LO NARRADO / FIKCE A REALITA V LITERÁRNÍM PROSTORU

Participantes / Hosté: Jesús Carrasco, Rodrigo Fresán, David Llorente

Moderadora / Moderuje: Dora Poláková

Jesús Carrasco ze svého rodného Badajozu, a ze Sevilly, kde žil nějaký čas, přesídlil v roce 2016 do Skotska, kde žije dosud. Studoval tělesnou výchovu, ačkoli jeho profesionální dráha byla od začátku zaměřena na reklamu a on pracoval jako redaktor pro různé podniky. Carrasco se vedle svého civilního zaměstnání věnoval psaní a jeho první román *Intemperie* (*Na útěku*) byl přeložen do 25 jazyků a oceněn čtenáři El País a Svazem madridských knihkupců jako nejlepší román roku 2013, spolu s dalšími národními a mezinárodními oceněními. Za svůj druhý román, *La tierra que pisamos* (*Neznámý v zahradě*), získal v roce 2016 Literární cenu Evropské unie.

Intemperie

A medida que amanecía se empezaron a distinguir los montes al fondo. La llanura como un mar que se detenía al pie de las elevaciones del norte. En aquel momento, sólo un trampantojo acuoso. Una empalizada, un hito o el recuerdo de que podría existir un lugar en el que respirar mejor. La visión brumosa de aquellas montañas le producía una atracción magnética. Se imaginó a sí mismo al nal de la llanura, justo al pie de las primeras estribaciones. Le acompañaban el cabrero y los animales. Junto a ellos se internaba en los montes por un pliegue del terreno y ascendían a un altiplano, avanzando por una vereda que serpenteaba entre árboles que no conocía. El camino se apoyaba en laderas boscosas y entraba y salía siguiendo el discurrir de torrenteras umbrías. A cada rato, paraban a descansar y él se entretenía haciendo barquichuelos con la corteza caída de grandes pinos. Arriba, en la pradera, se instalaban en una majada de piedra con el tejado de brezo. En su ensoñación, el rebaño había crecido y se esparcía a lo largo y ancho

Na útěku

S postupujícím svítáním se v pozadí začaly objevovat hory. Pláň jako moře, jež se zastavilo na úpatí pahorků na severu. V té chvíli pouhý vodní přelud. Palisáda, předěl nebo připomínka, že může existovat místo, kde lze lépe dýchat. Rozmazaný pohled na hory v něm vzbuzoval magnetickou přitažlivost. Představil si sebe sama na konci roviny, přímo na úpatí prvních výběžků pohoří. Doprovázela ho pastýř i zvířata. Společně se vnořili mezi kopce úžlabinou, která je vyvedla až na náhorní plošinu po stezce klikatící se mezi neznámými stromy. Cesta se místy zařezávala do lesnatých úbočí a jinde zas šplhala a klesala podél stinných koryt bystřín. Často se zastavovali k odpočinku a on si krátil chvíli vyřezáváním lodiček z odloupené kůry velkých borovic. Nahoře na lukách se utábořili v kamenné salaši se střechem z vřesovce. Stádo se v jeho snění rozrostlo a zvířata se rozešla do všech stran po zelené provoněné planině. Směrem k severu hory nabíraly stále větší výšku. Zvedaly se až nad hranici lesa a křovisek podobných ohlazeným kamenným bradavkám.

de una meseta verde y fragante. Hacia el norte, las montañas seguían ganando altura. Se alzaban por encima de la cota de los bosques y los arbustos como pezones de piedra lavada. Luego las cumbres, blancas. Neveros empotrados en las arrugas del terreno como arañazos gigantes. Hacia el sur del prado, un desplome desmesurado formaba un balcón desde el que poder dominar el llano. El mismo que ahora transitaban con los ojos tumefactos bajo el martillo de aquella fragua solar. Por las tardes, después de terminar el trabajo con las cabras y de acomodar al viejo en su jergón, se sentaría en el borde de aquel balcón y contemplaría la llanura, y la vería brumosa y lejana. Desde su atalaya de abundancia, convocaría a los ángeles y los arcángeles para que llevaran a su pueblo la lluvia que devolviera a los trigales la fertilidad perdida. Regresarían los hombres y sus familias, ocuparían sus antiguas casas y el silo se llenaría de nuevo. Todos nadarían ahitos en sus riquezas, el alguacil recibiría sus tributos y nadie más volvería a acordarse del niño desaparecido.

Potom štítý, celé bělostné. Ledové splazy zaklíněné do vrásek v terénu jako obrovské škrábance. Na jižním okraji louky obří sráz vytvářel balkon, z něhož bylo možné opanovat celou pláň. Tutěž pláň, kudy procházeli s očima opuchlými pod kladivem sluneční výhně. Odpoledne, až obstará kozy a uloží starce na jeho slámník, bude usedat na balkonovou římsu a pozorovat rovinu pod sebou. Uvidí ji mlhavou a vzdálenou. Ze své strážní věže hojnosti přizve k sobě anděly a archanděly, aby snesli na jeho ves déšť, jenž by navrátil obilným polím ztracenou úrodnost. Muži a jejich rodiny se vrátí, usadí se ve svých někdejších domech a silo se znovu naplní. Přesycení, všichni se budou utápět v bohatství, rychtář obdrží své berně a na ztraceného kluka si už nikdo ani nevzpomene.

Přeložil Štěpán Zajac,
kniha vyšla v nakladatelství Akropolis, 2015

Rodrigo Fresán

BUENOS AIRES, 1963

Es autor de los libros *Historia argentina*, *Vidas de santos*, *Trabajos manuales*, *Esperanto*, *La velocidad de las cosas*, *Mantra*, *Jardines de Kensington*, *El fondo del cielo*, *La parte inventada* y *La parte soñada*. Algunas de sus obras han sido traducidas y publicadas en Alemania, Brasil, Estados Unidos, Francia, Holanda, Italia, Reino Unido, Japón, Corea y Rusia. Fresán vive desde 1999 en Barcelona desde donde escribe para *Página/12* y colabora para numerosos medios periodísticos nacionales y extranjeros (entre los que se cuentan *ABC*, *El País*, *Granta* y *Vanity Fair* en España, *El Mercurio* en Chile, *Diners* en Ecuador, *El Comercio* en Perú, *Soho* y *El Tiempo* en Colombia y *Letras Libres* en México), y ha traducido, prologado y anotado libros de Ann Beattie, Roberto Bolaño, John Cheever, Denis Johnson y Carson McCullers, entre muchos otros.

→ 29.11. — 18:30

INVENCION Y REALIDAD EN LOS ESPACIOS DE LO NARRADO / FIKCE A REALITA V LITERARNIM PROSTORU

Participantes / Hosté: Jesús Carrasco, Rodrigo Fresán, David Llorente

Moderadora / Moderuje: Dora Poláková

Je autorem knih: *Argentinská historie, Život svatých, Ruční práce, Esperanto, Rychlost věcí, Mantra, Kensingtonovy zahrady, Dno nebe, Vybájený příběh, Vysněný příběh*.

Některá jeho díla byla přeložena a vydána v Německu, Brazílii, USA, Francii, Holandsku, Itálii, Velké Británii, Japonsku, Koreji a Rusku.

Od roku 1999 žije v Barceloně, kde přispívá do *Página/12* a spolupracuje s četnými domácími a zahraničními novinami (jmenovitě: španělské mutace *ABC*, *El País*, *Granta*, *Vanity Fair*, chilskými *El Mercurio*, ekvádorskými *Diners*, peruánskými *El Comercio*, kolumbijskými *Soho* a *El Tiempo* a mexickými *Letras Libres*.) Věnuje se též psaní anotací, prologů a překladům četných autorů, jako jsou například Ann Beattie, Roberto Bolaño, John Cheever, Denis Johnson a Carson McCullers.

A propósito de una biblioteca

Lo primero que filman, por supuesto, es la biblioteca. Primeros planos y planos generales y acercamientos y distanciamientos en los que se alcanzan a leer títulos y no se alcanzan a leer apellidos. O viceversa. Aunque, claro, algunos títulos legibles activen automáticamente el apellido en letra más pequeña. O al revés. Acción y reacción. Alfa y Omega. Serpientes que se comen la propia cola o se estrangulan con ella. Estantes y más estantes. Y cabe preguntarse si son los estantes los que aguantan a los libros o si son los libros donde se apoyan los estantes. O ambas cosas. Libros de pie, libros al pie de la biblioteca, libros acostados, libros acostados detrás de libros de pie, libros de rodillas, libros reclinados e inclinados, como si rezaran a otros libros más arriba pero por debajo de otros libros más alto aún; a pesar de que la posición de éstos y aquéllos no signifique nada y revele menos en cuanto a calidad y prestigio y afecto y admiración de quien los leyó. No hay jerarquías claras ni favoritos evidentes; no hay orden alfabético

Naschvály jedné knihovny

První, na co se při natáčení zaměří, bude pocho-pitelně knihovna. Záběry zblízka, celkové záběry, přibližování, oddalování, během kterých bude možné přečíst názvy, ale příjmení čitelná nebudou. Nebo naopak. Akce a reakce. Alfa a Omega. Hadi, kteří si požívají své vlastní ocasy nebo se jimi škrtí. Poličky, víc poliček. Je na místě se ptát, zda poličky nesou knihy či se poličky opírají o knihy. Nebo obojí. Stojící knihy, knihy stojící u knihovny, ležící knihy, knihy ležící za stojícími knihami, knihy klečící, knihy opírající se a knihy nakloněné, jako by se snad modlily k těm, které jsou umístěné výše, ale i tak se nachází pod jinými, výše umístěnými. Ať už jsou umístěny jakkoliv, nic to neznamená a tím méně to vypovídá o jejich kvalitě, prestiži a čtenářově vztahu či obdivu k nim.

Nepanuje zde jasná hierarchie a neexistují žádní zjevní oblíbenci. Nefiguruje zde abecední pořádek, chronologie, zeměpisné umístění, a dokonce ani žánr. Knihy jsou tu smíchané všechny pohromadě, sahají až ke stropu, plazí se po schodech jako nějaká

o cronológico o geográfico o genérico. Todos juntos ahora, todos mezclados, y los libros alcanzan el techo y hasta suben por las escaleras, cubriendo los escalones como si fueran una variedad policroma de kudzu; convirtiendo esas escaleras de madera en escaleras de libros que alguna vez brotaron de la madera. Libros que de la madera salen y a la madera retornan. Libros que se transitaron como escalas en un ascenso sin cima ni destino. Libros subiendo por el solo placer de seguir subiendo y continuar leyendo hasta el último peldaño, no de una biblioteca pero sí de una biblioteca: de una vida hecha de libros, de una vida hecha de vidas. Sí: la biblioteca como un organismo vivo y en constante expansión y sobreviviendo a dueños y usuarios.

Una biblioteca sin límites precisos en la que nunca se encuentra el libro que se está buscando pero en la que siempre se encuentra el libro que debería buscarse.

odrůda rostliny kudzu, která mění dřevěné schody na schody z knih, které vyrašily ze dřeva. Knihy jsou ze dřeva a ve dřevo se též obrací. Knihy, z kterých se staly žebříky, co nevedou na vrchol a nemají žádný cíl. Knihy, které stoupají jen z čiré radosti pohybu vzhůru a možnosti pokračovat v četbě až do posledního schůdku knihovny, která není knihovnou, ale knihooorganismem: životem stvořeným z knih, životem stvořeným z životů. Ano: knihovna jako živý, neustále se rozrůstající organismus, který přežívá své majitele a čtenáře. Knihovna, která nemá vytyčené hranice a nikdy v ní nenajdete knihu, kterou hledáte, ale vždy najdete knihu, kterou byste hledat měli.

Přeložila Eva Šašková

David Llorente

MADRID, 1973

David Llorente publica en Madrid las novelas *Kira*, premio Francisco Umbral de novela corta 1998 y que ahora reedita en Alrevés, y *El bufón*, premio de narrativa Ramón J. Sender 2000. En 2002 se traslada a a Praga, donde escribe las novelas *Ofrezco morir en Praga* y *De la mano del hermano muerto*, esta última también traducida al checo. En esta ciudad crea el grupo de teatro Séptimo Míau, cuyas obras escribe y dirige él mismo. En novela negra ha publicado *Te quiero porque me das de comer*, elegida entre las diez mejores novelas editadas en España durante el 2014 por el diario ABC y ganadora del premio Memorial Silverio Cañada 2015 en la Semana Negra de Gijón, y *Madrid:frontera*, ganadora del premio Valencia Negra 2016 y del Premio Dashiell Hammett que otorga la Semana Negra de Gijón.

→ 29.11. — 18:30

INVENCION Y REALIDAD EN LOS ESPACIOS DE LO NARRADO / FIKCE A REALITA V LITERARNIM PROSTORU

Participantes / Hosté: Jesús Carrasco, Rodrigo Fresán, David Llorente

Moderadora / Moderuje: Dora Poláková

David Llorente vydal v Madridu romány *Kira* (cena Francisca Umbrala za krátký román, reedice v nakladatelství Alrevés) a *El bufón*, (cena Ramóna J. Sendera 2000 v kategorii výpravná próza). V roce 2002 se přestěhoval do Prahy, kde napsal romány *Ofrezco morir en Praga* a *De la mano del hermano muerto*, přeložený do češtiny jako *Ruku v ruce s mrtvým bratrem*. V Praze založil divadelní skupinu Séptimo Míau, pro kterou sám píše a také ji režiruje. Jeho detektivní román *Miluji tě, protože mě živíš* byl vybrán deníkem ABC jako jeden z deseti nejlepších románů publikovaných ve Španělsku v roce 2014 a stal se také vítězem ceny Memorial Silverio Cañada 2015 na literárním festivalu Semana Negra de Gijón. Za román *Madrid:frontera* obdržel cenu Valencia Negra 2016 a cenu Dashiell Hammett, která se též předává během Semana negra v Gijónu.

La madre de todas las desgracias

El padre Simeón

Te llamas Igi W. Manchester. Tienes treinta años y tu vida es un interminable día de lluvia. Es algo que no debes olvidar jamás. La pérdida de la identidad (no saber quiénes somos) es la madre de todas las desgracias. ¿Entiendes?

Sí.

Bien.

Ahora puedes abrir los ojos. En el techo de tu habitación hay una frase (que no has escrito tú) que dice: «Sigue durmiendo». No debes hacerle caso. Levántate.

¿Aunque todavía sea de noche?

No te equivoques. Hace muchos años que es de noche. El sol (recuérdalo bien) debe empezar a lucir dentro de ti. Eres tú (Igi W. Manchester) el que debe hacer que un día vuelva a amanecer en la ciudad de Madrid. ¿Entiendes?

Sí.

Bien.

Pramen všeho neštěstí

Otec Simeón

Jmenuješ se Igi W. Manchester. Je ti třicet let a tvůj život sestává z jednoho nekončícího deštivého dne. Neměl bys na to nikdy zapomenout. Ze ztráty identity (to je, když nevíme, co jsme zač) pramení veškeré neštěstí. Rozumíš?

Ano.

Dobře.

Teď můžeš otevřít oči. Na stropě tvého pokoje je napsaná věta (tys to nebyl), která říká: „Spi dál.“ Nevšiměj si jí. Vstaň.

I když se ještě nerozvedlo?

Nenech se zmást. Už se nerozvedlo několik let. Slunce (dobře si to zapamatuj) by mělo zazářit v tvém nitru. Jsi to ty (Igi W. Manchester), kdo by se měl postarat o to, aby v Madridu jednoho dne opět vysvitlo slunce. Rozumíš?

Ano.

Dobře.

Na chodbě penzionu potkáš pana Nausíu. Připomíná ti, že mu dlužíš za pět měsíců a ptá se, kdy zaplatíš.

Por el pasillo de la habitación te encuentras con el señor Nausía. Te recuerda que le debes cinco meses y te pregunta cuándo le vas a pagar.

¿Qué le respondo?

Le dices la verdad. El señor Nausía, entonces, te propone un trato: Que desocupes tu habitación y te instales en el sillón de orejas del cuarto de estar.

¿Lo acepto?

Le miras a los ojos y le respondes lo siguiente: Me llamo Igi W. Manchester. Tengo treinta años. Mi vida entera es un interminable día de lluvia. La pérdida de la identidad (no saber quiénes somos) es la madre de todas las desgracias.

¿Sirve de algo?

No.

El señor Nausía te dice que si no aceptas su última oferta (la de instalarte en el sillón de orejas del cuarto de estar), será mejor que te vayas a la calle y no vuelvas más.

¿Qué hago?

Co odpovím?

Řekneš pravdu. Pan Nausía ti na to nabídne dohodu: Opustíš pokoj a zabydlíš se v křesle v obývacím pokoji.

Přijímám?

Podíváš se mu do očí a řekneš následující: Jmenuji se Igi W. Manchester. Je mi třicet let a můj život sestává z jednoho nekončícího deštivého dne. Ze ztráty identity (to je, když nevíme, co jsme zač) pramení veškeré neštěstí.

Pomůže to?

Ne.

Pan Nausía řekne, že pokud nepřijmeš jeho poslední nabídku (zabydlet se v křesle v obývacím pokoji), bude lepší, když půjdeš na ulici a už se nikdy nevrátíš.

Co mám dělat?

Přeložila Ema Labudová

Anežka Charvátová (Praga, 1965) es hispanista, editora y traductora del español, italiano y francés. Estudió filología hispánica y francesa en la Universidad Carolina, doctorándose en Filosofía en 1989. Dedicada a la difusión de la literatura en lenguas románicas, ha traducido al checo obras de Mario Vargas Llosa, Roberto Bolaño, Carlos Fuentes, Isabel Allende, Reinaldo Arenas, Guillermo Cabrera Infante, Ernesto Sábato y Juan Gabriel Vásquez, entre otros. En 2004, fue galardonada con el premio Magnesia Litera por la traducción de la novela *El hablador* y en 2013 recibió el premio Josef Jungmann por su traducción de la novela *2666* de Roberto Bolaño.

Blanka Stárková (Praga, 1944) es hispanista, traductora del español, redactora y moderadora durante muchos años del programa Vltava en la Radio Checa. Entre los autores españoles e hispanoamericanos, cuyas obras ha traducido, encontramos nombres como: Javier Cercas, Julio Cortázar, Miguel Delibes, Gabriel García Márquez, Carmen Laforet, Javier Marías, Abel Posse o Zoé Valdés. Por sus traducciones de Javier Marías ha recibido el Premio Josef Jungmann en dos ediciones (en 2004 y 2009).

Anežka Charvátová (Praga, 1965) je významná hispanistka, redaktorka a překladatelka ze španělštiny, italštiny a francouzštiny. Vystudovala Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy obor španělština-francouzština. Doktorát z filosofie získala roku 1989. Věnuje se propagaci literatury v románských jazycích a do češtiny přeložila díla významných autorů, jako jsou např. Mario Vargas Llosa, Roberto Bolaño, Carlos Fuentes, Isabel Allende, Reinaldo Arenas, Guillermo Cabrera Infante, Ernesto Sábato a Juan Gabriel Vásquez. Roku 2004 dostala cenu Magnesia Litera za překlad románu *Vypravěč* Maria Vargase Llosy a v roce 2013 cenu Josefa Jungmanna za překlad díla *2666* Roberta Bolaña.

Blanka Stárková (Praga, 1944) je hispanistka, překladatelka ze španělštiny, redaktorka, dramaturgyně a dlouholetá moderátorka Českého rozhlasu, stanice Vltava. Mezi španělskými a hispanoamerickými autory, jejichž díla přeložila, najdeme jména jako: Javier Cercas, Julio Cortázar, Miguel Delibes, Gabriel García Márquez, Carmen Laforet, Javier Marías, Abel Posse anebo Zoé Valdés. Je dvojnásobnou držitelkou tvůrčí odměny Josefa Jungmanna za překlady děl Javiera Maríase (2004 a 2009).

Elena Buixaderas (Murcia, 1969) es científica, poeta y traductora. Estudió Ciencias Físicas en la Universidad del País Vasco y en la de Zaragoza. Desde 1996 reside en Praga, donde trabaja como investigadora en el Instituto de Física de la Academia de Ciencias Checa y, además, realiza traducciones de autores checos contemporáneos al español (Václav Hrabě, Viola Fischerová, Alexandra Berková, Jiří Kratochvíl, Radka Denemarková, Tereza Boučková). Ha publicado los poemarios *A través de los senderos infinitos*, *Desconcierto para peregrinos* y, recientemente, *Las estrellas de Copérnico*.

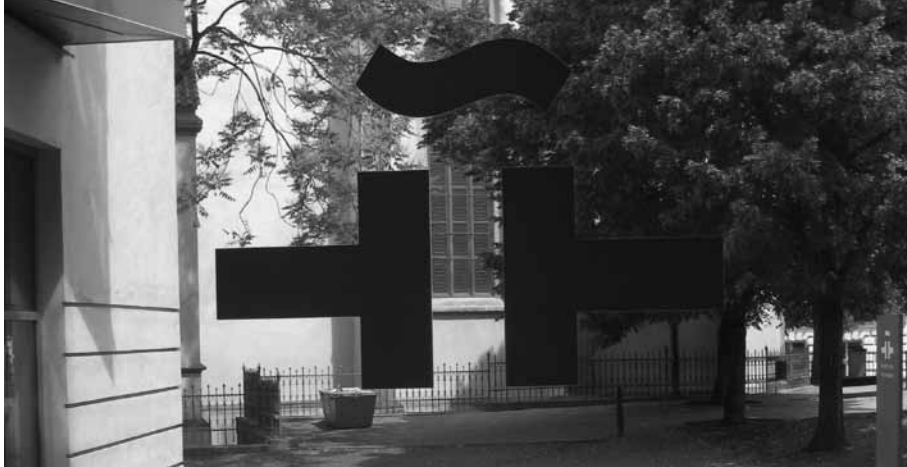
Filip Tomáš (1977) bohemista y editor (editorial Akropolis), estudia bohemística en la Facultad de Filosofía y Letras de la Universidad Carolina en Praga donde también ha defendido su tesis doctoral *Holocausto como ficción* en la que analiza la representación de la *shoah* en el mundo ficticio literario. Como editor ha trabajado en el Instituto Masaryk de la Academia de Ciencias Checa y desde 2003 continúa la tradición familiar de la editorial Akropolis. Publica artículos y reseñas (Právo, MF Dnes, A2). Ha participado como editor en las Obras completas de Jaroslav Seifert.

Radovan Auer (Šumperk, 1975) ha dedicado toda su vida profesional a las industrias creativas. Su carrera profesional se inició en diferentes puestos en el marco del Festival Internacional de Cine de Karlovy Vary, se dedicó a la producción y marketing cinematográfico. También trabajó como Director de marketing en Plzeň 2015 – Capital Europea de la Cultura, una de las actividades culturales más relevantes de la República Checa. Desde 2016 trabaja como Director de la Feria Internacional y Festival literario Svět knihy Praha.

Elena Buixaderas (Murcia, 1969) vědkyně, básnířka a překladatelka. Vystudovala Fyzikální vědy na univerzitách v Baskicku a v Zaragoze. Od roku 1996 žije v Praze, kde pracuje jako vědecká pracovníce ve Fyzikálním ústavu Akademie věd ČR a zároveň překládá díla českých současných autorů do španělštiny (Václav Hrabě, Viola Fischerová, Alexandra Berková, Jiří Kratochvíl, Radka Denemarková, Tereza Boučková). Publikovala básnické sbírky *A través de los senderos infinitos*, *Desconcierto para peregrinos* a v poslední době *Koperníkovy hvězdy*.

Filip Tomáš (1977) bohemista, nakladatelský redaktor a nakladatel (nakladatelství Akropolis). Po studiu jednooborové bohemistiky na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze obhájil tamtéž doktorskou práci na téma *Holokaust jako fikce*, zabývající se reprezentací šoa ve fikčních světech literatury. Jako nakladatelský redaktor působil po civilní vojenské službě v Masarykově ústavu AV ČR, od r. 2003 pokračuje v rodinné tradici nakladatelství Akropolis. Publicista a recenzent (Právo, MF Dnes, A2). Jako editor se podílel na souborném Díle Jaroslava Seiferta.

Radovan Auer (Šumperk, 1975) se po celý svůj profesní život věnuje kreativním průmyslům. Začínal v různých pozicích na Mezinárodním filmovém festivalu Karlovy Vary, následně se věnoval filmové produkci a filmovému marketingu. Pracoval jako ředitel marketingu největší kulturní akce u nás, jímž byla Plzeň 2015 – Evropské hlavní město kultury. Od roku 2016 je ředitelem mezinárodního veletrhu a literárního festivalu Svět knihy Praha.

El **Instituto Cervantes** nace en 1991 con el objetivo de difundir la lengua y la cultura en español. Desde entonces se ha extendido por todo el mundo. En Praga en concreto se inauguró en 2005, por lo que hace ya 12 años que los praguenses disfrutan de los cursos de español, de la biblioteca Carlos Fuentes y de multitud de actividades culturales en las que tienen cabida artistas, músicos, escritores, filósofos y científicos, procedentes de todos los países de habla hispana.

Institut Cervantes se zrodil v roce 1991 s cílem šířit španělský jazyk a hispánskou kulturu. Postupně se rozšířil do celého světa. V Praze byl Institut Cervantes slavnostně otevřen v roce 2005. Již 12 let mohou obyvatelé Prahy navštěvovat kurzy španělského jazyka, Knihovnu Carlose Fuentesese, nepřeborné množství kulturních aktivit a prezentací umělců, hudebníků, spisovatelů, filozofů a vědců ze všech španělsky mluvících zemí.

INSTITUTO CERVANTES

Na Rybníčku 6, Praha 2

cenpra@cervantes.es / 221 595 211

facebook.com/InstitutoCervantesPraga

www.cervantes.cz